

20 Ιουνίου 2015

Αν γίνετε άγιοι, θά σώσετε τά παιδιά σας!

/ Γενικά Θέματα

Πριν από κάμποσα χρόνια,

πριν ή τηλεόραση, μπεί τόσο καθοριστικά στη. ζωή μας, στο Παρίσι χάθηκε ένα πεντάχρονο κοριτσάκι.

Ή άστυνομία τό βρήκε,

όμως τό παιδί είχε ύποστεί τόσο ισχυρό σόκ,

ώστε ήταν αδύνατο να δώσει όποιαδήποτε πληροφορία.

Ούτε ονόματα, ούτε διεύθυνση, ούτε τηλέφωνο,

ούτε τ' όνομά του δε θυμόταν.

Από τό σόκ είχε άπενεργοποιηθεί τελείως ή μνήμη.

Γιατροί καί άστυνόμοι βρέθηκαν προς στιγμήν σε αδιέξοδο.

Τότε ό εισαγγελέας πήρε τό παιδί

καί τού ζήτησε να τού τραγουδήσει ένα τραγούδι.

Τό παιδί τού τραγούδησε τό νανούρισμα

πού τού 'λεγε ή μάννα του, όταν τό 'βάζε για ύπνο.

Οί άρχες τό μαγνητοφώνησαν καί τό έδωσαν στο ραδιόφωνο.

Μέσα σε λίγες ώρες βρέθηκαν οί γονείς!

Τό μυαλό τού άνθρωπου, όσο δυνατό κι αν είναι, όσες γνώσεις κι άν τού άποθηκεύσουμε, έρχεται ώρα πού δεν μπορεί νά βοηθήσει.

Άπενεργοποιείται. Εκείνη πού ποτέ δεν ξεχνάει και τα πάντα σώζει είναι ή καρδιά.

Σ' αυτήν απευθυνόμαστε.

Γιατί οί ημερομηνίες μπορεί νά ξεχαστούν, οί εμπειρίες όμως ποτέ.

Γι' αυτό λέμε ότι ποτέ δεν πάει χαμένο εκείνο πού εμπιστευόμαστε στα παιδιά.

Ποτέ δέν πάει χαμένο

εκείνο πού τούς δίνουμε άπ' την καρδιά μας.

Όσο πολύτιμο κι αν είναι, τα παιδιά δέ θά τό χάσουν.

Μπορεί νά χάσουν τά βιβλία τους καί τις ζωγραφιές τους,
μπορεί νά χάσουν τη σάκα τους,
τη μπάλα τους, τά γάντια, τά μπουφάν τους,
μπορεί καί τά ίδια νά χαθούν σέ ολοσκότεινες νύχτες,
σέ ολόχρυσα άπογεύματα, όμως εκείνο πού θά τούς δώσουμε
άπ' την ψυχή μας δέ θά τό χάσουν τά παιδιά.

Κάποια μέρα θά γυρίσουν στη φωλιά πού τά ζέστανε, στά χέρια πού τ' άνάστησαν,
στη μήτρα πού τά γέννησε, σ' αύτούς πού άληθινά κι άνιδιοτελώς τά άγάπησαν.

Γι' αύτό γιατροί, παιδαγωγοί, ψυχολόγοι,
Πνευματικοί, 'Άγιοι φωνάζουν: όσο είναι μικρά...

όσο είναι μικρά νά μάς όουν νά άγαπιόμαστε,
νά συγχωριόμαστε, νά σεβόμαστε τον έαυτό μας, σά Ναό...

Νά σεβόμαστε τούς άλλους σά δώρα τού Θεού...

Νά σεβόμαστε το Θεό σάν Πατέρα...

Νά σεβόμαστε τούς ηλικιωμένους σάν παλιά εικονίσματα... Νά σεβόμαστε όλους
σάν εικόνες Χριστού...

Κι άπό μέσα μας νά μη βγαίνει γκρίνια, νά μη βγαίνει μιζέρια άλλά χαρά...

Αναστάσιμη χαρά...

σάν αύτή πού ένιωθε ό άγιος Σεραφείμ τού Σάρωφ, όταν έβλεπε άνθρωπο καί
φώναζε:

- Χριστός Άνέστη, χαρά μου! Ή μνήμη διαγράφει, ή καρδιά ποτέ.

Γι' αυτό οί Πατέρες της Εκκλησίας φωνάζουν: όσο είναι μικρά.... νά μπουν στη ζωή
τής Εκκλησίας... νά μάς δουν ν' άνάβουμε τό καντήλι, νά θυμιάζουμε τά
εικονίσματα, νά τ' άσπαζόμαστε, νά προσευχόμαστε,

νά ζυμώνουμε Πρόσφορα, νά κοινωνάμε.

Γι' αύτό ή Εκκλησία άπό την πρώτη μέρα τής γέννησης διαβάζει ευχή.

Την όγδοη διαβάζει ευχή καί δίνει τό όνομα.

Την τεσσαρακοστή ξαναδιαβάζει εύχη καί λέει:

βαπτίστε το, όσο πιο σύντομα μπορείτε,

γιά νά πάρει Χριστό,

γιά νά μπολιαστεί στήν Πίστη,

γιά νά περάσει μέσα του ή Χάρη...

Τότε πού νομίζουμε ότι δεν καταλαβαίνουν...

Τότε πού ό,τι βγαίνει άπ' τήν καρδιά μας, στήν καρδιά τους μπαίνει...

Καί είμαστε όλοι σίγουροι, είτε γονείς είτε δάσκαλοι, όσοι άσχολούμαστε με τά παιδιά, πώς, αν άνοίξεις τήν καρδιά μας, μόνον άγάπη θά βγάλει γί αυτά.

Είμαστε σίγουροι πώς καμιά χαρά γιά μάς δεν είναι πιο μεγάλη άπ' τή χαρά τους.

Καμιά λύπη δε μάς είναι πιο μεγάλη άπό τή λύπη τους.

Καμιά έγνοια δε μάς τρώει όσο ή έγνοια τους:

τί θά γίνουν...; πώς θά ζήσουν...; με ποιούς θά μπλέξουν...; Όμως, άφοϋ άγάπη δίνουμε γιατί, λίγα χρόνια μετά, εισπράττουμε τόση άντιδραση, τόσο θυμό,

τόση άπομάκρυνση, τόσα ξενύχτια, τόση παραίτηση,

τόσες εφήμερες σχέσεις, τόσο δύσκολες καταστάσεις,

τόσο δισεπίλυτα προβλήματα; Γιατί τις νύχτες τόσα παιδιά έξω απ' τα σπίτια τους;

Γιατί τις μέρες τόσο βαριεστημένα παιδιά στά σχολεία;

Γιατί τις Κυριακές και τις γιορτές

τόσα παιδιά μακριά άπό την Εκκλησία,

μέ την αδιαφορία στο πρόσωπο,

μέ την άπελπισία στην ψυχή,

μέ τον καφέ ή μέ τη σύριγγα στο χέρι;

Άφού αγάπη δίνουμε,

γιατί οι ηλικίες πού παραστρατούν διαρκώς μικραίνουν; Πού κάναμε λάθος;

Άφού όλοι ισχυριζόμαστε πώς άγαπάμε τά παιδιά,

άφού όλοι καθημερινά

γινόμαστε χίλια κομμάτια γιά χάρη τους,

που μπλέχτηκαν τά πράγματα

καί δρέπουμε πικρούς καρπούς;

Κι ενώ στά χέρια μας κρατούσαμε ένα παιδικό πρόσωπο

όμορφο και καθαρό σάν πρώτο χιόνι,

ύστερα άπό λίγα χρόνια, γιατί έχουμε άπεναντί μας

έναν έφηβο σάν άγρια θάλασσα...

ανίκανο νά χαρεί,

ανίκανο νά συνεννοηθεί,

ανίκανο να ελπίσει,

ανίκανο νά άγαπήσει...;

Λές: σου τά δώσαμε όλα...

σπίτι, φαγητό, σχολείο, γλώσσες, φροντιστήρια,

εκδρομές, διασκέδαση, χρήματα...

Τί σου λείπει;

Και παίρνεις την άπαντηση:

ό, τι μου δίνετε δέ χορταίνει την ψυχή μου.

Η ψυχή μου πεινάει, διψάει, κλαίει...

ρωτάει ποιος μ' έφερε, που πηγαίνω, πόσο άξιζω...

Τί έγινε;

τί δεν κάναμε καλά; Ποιος από μάς θά τολμήσει νά πάρει την ευθύνη πάνω του;

Ποιος θά τολμήσει νά δεί τά λάθη, γιά νά διορθώσει τά λάθη;

Είναι άληθεια... όλοι γιά τό καλό τους πασχίζουμε... γιά την πιο ορθόδοξη άγωγή.

Όμως άγωγή σημαίνει σέ οδηγώ κάπου.

Εμείς ξέρουμε ποϋ θέλουμε νά οδηγήσουμε τά παιδιά μας; που θέλουμε νά φτάσουν, τί θέλουμε νά γίνουν;

'Άν μάς ρωτήσουν, οί περισσότεροι άπό μάς θά πούμε πώς θέλουμε νά γίνουν «καλά παιδιά».

Όμως τί θά πεί «καλά παιδιά»

και μάλιστα σ' έναν κόσμο πού τρώει τούς καλούς;

Πώς είναι τά «καλά παιδιά»;

Οταν τά άδικούνε, άδικούν;

Οταν τά χτυπάνε, άνταποδίδουν;

Οταν μπορούν νά εξασφαλίσουν μιά θέση, πατώντας τούς άλλους, τό κάνουν;

Χρησιμοποιούν την άπάτη ή πηγαίνουν με τό σταυρό στο χέρι;

Ρυθμίζονται άπό τό χρήμα, άπ' τά κέρδη ή άπό τις εντολές τού Χριστού;

Τί θά πει «καλά παιδιά»;

Ποιος θά μάς πεί την άληθεια;

Πού θά βρούμε την άληθεια;

Όπως γίνεται με τά πράγματα, έτσι γίνεται καί με τον άνθρωπο...

Οταν άγοράζουμε μιά συσκευή,

μέσα στο κουτί ύπαρχουν πάντα οδηγίες.

Ένα φυλλάδιο, όπου ό κατασκευαστής μάς εξηγεί πώς θά τη χρησιμοποιήσουμε και τί έργο θά άποδώσει.

Και ξέρουμε δλοι καλά πώς, αν δέ σεβαστούμε τις οδηγίες, θά καταστρέψουμε τη συσκευή.

Έτσι γίνεται και με τον άνθρωπο:

Η άληθεια είναι μέσα στην Κιβωτό, στην Εκκλησία!

Έκει, ό Κατασκευαστής, ό Δημιουργός εξηγεί

τί είναι ό άνθρωπος,

ποιά είναι τά όριά του,

πώς πρέπει νά τον προσεγγίσουμε,

ώστε νά μην τον τσαλακώσουμε,

νά μην τον πληγώσουμε,

νά μην τον αχρηστέψουμε.

Έκει, στην Κιβωτό, στην Εκκλησία,

ό Κατασκευαστής μάς εξηγεί

πόσο θ' άφήσουμε τό σχοινί

καί πόσο θά τό μαζέψουμε,

ώστε νά μην τού στερήσουμε την ελευθερία,

αλλά καί νά μην τον οδηγήσουμε στην άπωλεια.

Έκει, μέσα στην Εκκλησία, ό Δημιουργός Θεός

εξηγεί τί είναι ό άνθρωπος

καί πώς γίνεται μακάριος.

Καί τό ερώτημα καίει:

-Γέροντα, πώς θά σώσουμε τά παιδιά μας;

-Νά μοιάσετε τοϋ Θεού.

Νά γίνετε άγιοι

καί τά παιδιά σας θά βρουν τό δρόμο τους.

Ο Θεός γιά χάρη μας έγινε άνθρωπος κι εμείς γιά χάρη του ας γίνουμε άγιοι.

'Αν τ' άγαπάτε, έλεγε ό γέροντας Πορφύριος, νά γίνετε άγιοι.

-Καί πώς γίνεσαι άγιος; τον ρωτούσαν, κι εκείνος άπαντοϋσε: με τη Χάρη.

-Καί πώς έρχεται ή Χάρη;

-Με την ταπείνωση καί την προσευχή.

Στής ταπεινής άγάπης τ' άγια χώματα, έκει αναπαύεται η Χάρη... έκειαναπαύεται ο Θεός...

Στους ταπεινούς και προσευχόμενους ανθρώπους.

Έκει πού υπάρχει περηφάνια, δε γεννιούνται άγιοι.

Έκει πού ύπάρχει περηφάνια, δεν υπάρχει ό Θεός και τά πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα και πολύ βαριά τά προβλήματα.

Έκει πού ύπάρχει περηφάνια δεν ύπάρχει άγάπη, άφού άγάπη είναι ό Θεός!

Ο γέροντας Παίσιος άναφέρει τό έξης περιστατικό:

Τον έπισκέφτηκε κάποτε ένα νέο παιδί, με σοβαρό πρόβλημα υγείας και άπαρηγόρητο τού μιλούσε άσταμάτητα, άλλοτε σωστά και άλλοτε άσυνάρτητα.

Έπι οκτώ ώρες, έλεγε ό γέροντας, δεν πήγα τό πόδι μου άπο δώ έκει, γιά νά μη νομίσει ότι με κουράζει.

Στο τέλος τού είπε: νά ξέρεις ότι,

όταν θά πηγαίνεις στο γιατρό για θεραπείες,

θά είμαι πάντα δίπλα σου.

Μετά άπο μήνες πήγε πάλι τό παιδί στο γέροντα μαζί με τον πατέρα του.

Ο πατέρας, διευθυντής Τράπεζας, παρακάλεσε τό γέροντα νά πεί στο παιδί νά μην τον έπισκεπτεται στο χώρο εργασίας, γιατί τον έκθέτει.

Καί έδωσε κι ένα γράμμα άπ' τη μητέρα,
πού κι έκείνη παρακαλούσε νά πείσει ό γέροντας τό γυιό τους
νά μην έμφανίζεται στις δεξιώσεις καί τούς ντροπιάζει.

Τότε τό παιδί είπε στον πατέρα: έπιτέλους, δέ μπορείτε νά ταπεινωθείτε;
Δε μπορείτε νά δεχθείτε ότι ο Θεός σάς έδωσε ένα άρρωστο παιδί καί νά σηκώσετε με υπομονή τό σταυρό σας;

Κι έλεγε θλιμμένα ό γέροντας:

πέστε μου εσείς ποιος είναι ό άρρωστος...
Τά παιδιά, άκόμα κι όταν είναι αγριεμένα, ακόμα κι όταν είναι άρρωστα, βλέπουν καί πίσω άπ' τον τοίχο, γιατί με την καρδιά βλέπουν.

Έχουν καταπληκτικά λέιζερ
και ξέρουν πότε νοιαζόμαστε για κείνα
καί πότε για τον εαυτό μας,
για τον εγωισμό μας, για την καλή μας εικόνα.

Καί ανάλογα μ' αύτό πού τούς δίνουμε ή άγιάζουν ή ξεπαγιάζουν.

Ανάλογα με τό πόσο ταπεινοί είμαστε ή δεν είμαστε...

Καί τό ερώτημα καίει:

Τί σημαίνει είμαστε ταπεινοί;

Τί σημαίνει ταπεινός άνθρωπος;

Τί σημαίνει ταπεινή άγάπη;

Πότε γιατρεύουμε, αγαπώντας, καί πότε σφάζουμε;

Πότε ή άγάπη μας ημερεύει τά παιδιά καί πότε τά κάνει θηρία άνήμερα;

Πώς καί πότε ή άγάπη κάνει άγιους;

Έλεγε με πόνο κάποιος στο γέροντα Παΐσιο:

«Πέρασα δύσκολα χρόνια, όταν ήμουν νέος.

Τά είχα δοκιμάσει όλα

καί είχα άπογοητευτεί άπ' όλα.

Άπ' τά σχολεία, άπ' τά πτυχία, από τά χρήματα, άπ' τη ζωή τής νύχτας, άπ' τήν πολιτική, άπό τήν εκκλησία. Ένας λόγος με κράτησε στή ζωή καί δεν έβαλα τέρμα: ή μάννα μου!

Σήκωνε αμίλητη τό βάρος μου...

Έφευγα στις 11 άπό τό σπίτι

καί τήν άφηνα γονατιστή νά προσεύχεται.

Γύριζα στις 5 τό πρωί καί τήν έ'βρισκα πάλι γονατιστή...»

Γιά όλους μας ύπάρχουν άλυτα προβλήματα πού μάς κρατάνε άγρυπνους.

Υπάρχουν άλυτα προβλήματα

πού πρέπει να τα παραδώσουμε στον Θεό πού διοικεί τα πάντα και να Του άφησουμε να κάνει τό έργο Του, χωρίς να παρεμβαίνουμε, παρά μόνο με προσευχή...

-Γέροντα, τό παιδί μας φεύγει τό βράδυ και γυρίζει τό πρωί... Όλη νύχτα έξω...

-Αύτή την περίοδο νά σιωπάτε, έλεγε ό γέροντας Πορφύριος. Νά καθοδηγείτε σιωπώντας.

Μην τα προκαλείτε με λόγια.

Αντί νά μιλάτε σ' αύτά, πέστε τα στην Παναγία...

Γονατιστέ καί σπείρετε προσευχή...

Κάποια μέρα ή προσευχή αύτή θά καρπίσει...

Καμιά αγάπη και καμιά δύναμη

δεν είναι μεγαλύτερη άπό τήν προσευχή.

Καμιά δύναμη δεν είναι ισχυρότερη άπ' τήν αγάπη πού μεταλλάσσεται σε προσευχή.

Προσεύχεσαι εδώ καί σώζεις τό καράβι στον ώκεανό... Προσεύχεσαι εδώ καί σώζεις τό παιδί σου άπ' τό στόμα τών λύκων. Προσεύχεσαι εδώ καί σώζεις τα παιδιά τού κόσμου πού δεν έχουν μάννα νά προσευχηθεί γι' αύτά καί τά τρώει ή νύχτα καί ή άμαρτία της.

Προσευχή...Υπομονή....Κλειστό στόμα...

Ή προσευχή τής άγιας Έμμελειας γέννησε τό Μέγα Βασίλειο καί τήν αγία Μακρίνα.

Ή προσευχή τής άγιας Νόνας γέννησε τον άγιο Γρηγόριο τό Θεολόγο.

Ή προσευχή τής άγιας Άνθούσας γέννησε τον άγιο Ιωάννη τό Χρυσόστομο.

Ή προσευχή τής άγιας Εύβούλης γέννησε τον άγιο Παντελεήμονα

Ή προσευχή της άγιας Άνθίας γέννησε τον άγιο Ελευθέριο.

Ή αγία Θεοδότη, με ειδωλολάτρη σύζυγο, άνέδειξε τά δυο παιδιά της γιατρούς χωρίς άργυρια, τούς άγιους Αναργύρους Κοσμά και Δαμιανό.

Ή αγία Μόνικα δεκατέσσερα χρόνια έκλαιγε και προσευχόταν γιά τό παιδί της.

Πήγε στη Ρώμη γιά σπουδές, άμαρτησε, άσώτεψε, άπόχτησε κι ένα εξώγαμο παιδί και τελικά ή προσευχή της μάννας τον γύρισε πίσω, τον οδήγησε στη μετάνοια.

Μπήκε στην έκκλησία καί άναδείχτηκε 'Άγιος.

Ο 'Άγιος Αύγουστινος, ό υιός τών δακρύων.

Υπομονή....

Είναι φορές πού συμφέρει νά κάνουμε πώς δε βλέπουμε, πώς δεν άκουμε, πώς δεν καταλαβαίνουμε...

Μέχρι νά περάσει ή μπόρα, νά καταλαγιάσουν τά πράγματα, νά ημερέψουμε όλοι...

Υπομονή...

Λέγει ο άγιος Σιλουανός ότι ένα πρωί, μετά άπό μιά άμαρτωλή νύχτα, ο πατέρας του τού είπε μαλακά: πού ήσουν χθές, παιδί μου; έθλιβετο η καρδία μου.

Κι έλεγε ο άγιος: έγώ στά μέτρα τού πατέρα μου δεν έφθασα. Ήταν άγραμματος άνθρωπος, άλλα ήταν πράος καί σοφός. "Ημασταν πολυμελής οικογένεια, επτά παιδιά.

Κάποια μέρα, ένώ οί άλλοι θέριζαν, ό Συμεών τούς μαγείρεψε χοιρινό, ξεχνώντας ότι ήταν Παρασκευή.

Έφαγαν όλοι.

Πέρασαν έξι μήνες και σε κάποια γιορτή ό πατέρας λέει χαμογελώντας στο Συμεών:

«Θυμάσαι, παιδί μου, ότι μου έδωσες νά φάω χοιρινό, ενώ ήταν Παρασκευή;

Πίστεψε με, το έτρωγα σά να ήταν πτώμα.»

-Και γιατί δεν μοϋ τό είπες τότε;

-Δεν ήθελα, παιδί μου, να σοϋ προκαλέσω ταραχή.

Και έλεγε ό άγιος: «τέτοι Γέροντα θά ήθελα νά έχω.

Ποτέ δε θύμωνε, ποτέ δέν πλήγωνε, ποτέ δέν εκνευριζόταν

κι ευρισκε πάντα τήν κατάλληλη στιγμή,

ώστε και νά μέ διορθώνει και νά μή μέ ταράζει.»

Από τί γονείς γεννιούνται οί άγιοι...

Τέτοιους προγόνους έχουμε!

Αυτό τό πνεύμα οφείλουμε νά διατηρήσουμε

και νά παραδώσουμε,

αν θέλουμε νά σώσουμε τα παιδιά μας.

Αν θέλουμε νά ζήσει ό κόσμος.

Προσευχή...Υπομονή...Κλειστό στόμα...

Αγάπη δίχως όρους και δίχως όρια...

Σάν τήν άγάπη τού Θεού, πού μάς αγαπάει χωρίς νά ρωτάει άν είμαστε καλοί ή κακοί.

Σάν τήν άπέραντη άγάπη τού Θεού....

Άς άναγνωρίσουμε κι εμείς στά παιδιά μας τό δικαίωμα νά μή μάς υπακούσουν κι άς μην τά απειλήσουμε... άς μήν τά άπορρίψουμε...

΄Άν δικαιούνται νά πουν όχι στον Θεό, γιατί δέ δικαιούνται νά πούν όχι σέ μάς;

Άς μείνει ή άγκαλιά μας άνοιχτή...

Ο άσωτος άπό άνοιχτή άγκαλιά έφυγε, γι' αύτό στήν άνοιχτή άγκαλιά ξαναγύρισε.

΄Ομολογεί ένας όνομαστός αγιορείτης μοναχός:

«΄Ημασταν έξι παιδιά. Ή μάννα μας, Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή, δεν έτρωγε λάδι. Μαγείρευε λαδερό για μάς και άρτύσιμο για τον πατέρα, που δεν πίστευε και δεν ήθελε να νηστεύει.

Τη θυμόμαστε να προσεύχεται και να σιωπά.

Ο πατέρας μας τελικά έγινε καλύτερος άπ' τη μάννα μας, Όμως μετά άπό σαράντα χρόνια ...

Μετά άπό σαράντα χρόνια έξαντλητικής προσευχής τής μάννας μας.» Έλεγε μιά χήρα μάννα,

πού με πολλές θυσίες μεγάλωσε τά παιδιά της: ένα βράδυ, αγριεμένο τό παιδί της άρχισε νά τη χτυπάει άλύπητα.

Κι όταν τής χτύπησε τό κεφάλι στον τοίχο κι ένιωσε ότι χάνεται,

τό μόνο πού τής βγήκε ήταν νά τό άγκαλιάσει.

Οταν άνοιξε τά χέρια της πάνω του,

τό παιδί της συγκλονίστηκε,

αναλύθηκε σέ κλάματα και ή ζωή του άλλαξε.

Σήμερα ζεί τη Μυστηριακή ζωή τής Εκκλησίας.

Όποιος έχει νά κάνει μέ παιδιά,

δεν μπορεί νά είναι άκαμπτος και σκληρός...

Πρέπει νά χαμηλώνει τούς τόνους και νά καταφεύγει στον Θεό,

πού όλα τά βλέπει κι όλα τ' άκούει και όλα τά μπορεί.

Κάποτε ένας Πατριάρχης εκθρονίστηκε, γιατί ήταν άπόλυτος καί άνυποχώρητος.

Ενάρετος, άλλα ύπερήφανος καί άκαμπτος άνθρωπος.

Πήγε λοιπόν στο άγιο Όρος

κι εκεί συνάντησε έναν άγιο άσκητή τυφλό.

-Παππού, πού μένεις, τού είπε, θέλω νάρθω νά σέ δώ.

-Δε γίνεται, τού είπε ο άσκητής, ή πόρτα μου είναι πολύ χαμηλή.

-Θά σκύψω..., είπε ο πατριάρχης

καί τού άπάντησε τό άγιο τυφλό Γεροντάκι: αν έσκυβες, θά ήσουν καί στο θρόνο σου.

Όποιος έχει νά κάνει με παιδιά

δεν μπορεί νά πηγαίνει με το κεφάλι ψηλά.

Πρέπει νά μάθουμε νά σκύβουμε, νά ύποχωρούμε.

Πρέπει νά μάθουμε νά χάνουμε τό δίκιο μας.

Όποιος έχει νά κάνει με παιδιά, έλεγαν οί παλιοί άνθρωποι, πρέπει νά είναι έτοιμος για όλα. καί με τά σκυλιά, άν χρειαστεί, θά κάτσει στο ίδιο τραπέζι νά φάει.

-Γέροντα, πώς θά σώσουμε τά παιδιά μας;

-Βλέπετε τό Χριστό, όταν βλέπετε τά παιδιά σας; έλεγε κι έκλαιγε ο γέροντας Πορφύριος.

Αγαπήστε τό Χριστό...Γίνετε άγιοι..

Ή εποχή μας, δύσκολη όπως όλες οί εποχές,

δεν έχει άνάγκη άπό γονείς, έχει ανάγκη άπό άγιους γονείς.

Δεν έχει άνάγκη άπό δασκάλους, έχει άνάγκη

άπό άγιους δασκάλους, άπό άγιους δικαστές,

άπό άγιους νομικούς, από άγιους γιατρούς,
άπό άγιους ύδραυλικούς, από άγιους με τά ράσα,
άλλα καί από άγιους με τά ρούχα τής δουλειάς.

Άπο άγιους των βουνών καί τών Μονών καί τής έρημου, άλλα καί από άγιους του κόσμου, τού δρόμου, τών μεγαλουπόλεων. "Αν ξέρατε πόσοι άγιοι ύπάρχουν στην 'Ομόνοια..., έλεγαν οί σύγχρονοι γεροντάδες.

"Αν ξέραμε πόσοι άγιοι παππούδες καί πόσες άγιες γιαγιάδες, με την προσευχή τους,

κατευθύνουν τις ζωές τών έγγονών καί τών παιδιών τους! Χωρίς νά τούς παίρνει κανείς είδηση.

Μυστικά, άπ' τη γωνιά τους...

-Τί κάνεις, πατέρα, ρωτούσαν ένα γεροντάκι με δώδεκα παιδιά καί πολλά έγγόνια καί άπαντουσε: μετανίζω σας, παιδιά μου... πού σημαίνει μετανοώ γιά σάς...
'Άν αγαπάμε τά παιδιά, χρωστάμε νά γίνουμε άγιοι. Χρωστάμε νά γίνουμε άγιοι, άν άληθινά θέλουμε νά σωθούν. Καί μπορούμε όλοι νά έπιμεληθούμε τον άγιασμά μας.

Γιατί ή αγιότητα δεν έχει νά κάνει ούτε με την ηλικία,

ούτε με την κοινωνική μας θέση,

ούτε με τά γράμματα πού ξέρουμε, ούτε με τά χρήματα πού έχουμε, ούτε με τά χαρίσματά μας...ούτε με την άρτιμέλειά μας.

Δεν κάνει άδικίες ό Θεός...

Μέσα στα δομικά ύλικά όλων μας ύπάρχει ή δυνατότητα τού άγιασμού.

Αυτές είναι οί προδιαγραφές μας...

Έτσι μάς έπλασε ό Δημιουργός...

Αυτό είναι το 'Άγιο Θέλημά Του: νά γίνουμε άγιοι.

'Έτσι σώζονται τά παιδιά:

όταν τά λόγια τού Χριστού πιάνουν τόπο επάνω μας.

Αύτό σημαίνει άγιος.

Όταν μάς βλέπουν νά νηστεύουμε

καί ή νηστεία νά μάς κάνει

όλο καί πιο άνεξίκακους, πιο σπλαγχνικούς.

Όταν μάς βλέπουν νά προσευχόμαστε κι ή προσευχή νά μεταφράζεται σε έλεος....

Όταν κοινωνάμε καί μεταβάλλονται τά σπλάγχνα μας σε σπλάγχνα οίκτιρμών γιά
όλο τον κόσμο...

Έτσι σώζονται τά παιδιά.

Όταν μάς βλέπουν ν' άλλάζουμε, νά μετανοούμε,

νά παίρνουμε την ευθύνη επάνω μας, νά νιώθουμε πώς καί γιά τις άμαρτίες τους
έμείς φταίμε. Σαν τον άγιο Νεκτάριο πού τιμωρούσε τον εαυτό του, όταν
άμαρταναν οί μαθητές του.

Έτσι σώζονται τά παιδιά.

Όταν ξεχνάμε τον εαυτό μας.

Όταν μάς συκοφαντούν και δεν άνταποδίδουμε.

Όταν αδικούν και δεν αδικούμε.

Όταν αδικούν τά παιδιά μας και δεν καταριόμαστε.

Όταν μάς καταριούνται και ευλογούμε.

Όταν δε χαλάμε τις καρδιές μας για ένα στρέμμα γης.

Όταν άγαπάμε τούς εχθρούς μας...

Έτσι σώζονται τά παιδιά...

Όταν μοιραζόμαστε τό ψωμί μας, τό σπίτι μας, τά έσοδά μας μ' αυτούς πού δεν
έχουν.

Έλεγε μιά μάννα, πού άσταμάτητα άγαθοεργεί:

«Τό πήρα άπ' τη, μάννα μου.

Ήμασταν επτά παιδιά, καθόμασταν νά φάμε και μόνο ή μάννα μας δεν είχε πιάτο

μπροστά της.

Όταν τελειώναμε όλοι,

μ' ένα κομμάτι ψωμί σκούπιζε τά πιάτα μας κι έτρωγε.

Δεν την θυμάμαι ποτέ νά είχε πιάτο μπροστά της.

Τό δικό της πιάτο τό έδινε πάντα στους φτωχούς.»

Έτσι σώζονται τά παιδιά...

Όταν μάς βλέπουν νά χαιρόμαστε, νά πιστεύουμε, νά μην τά χάνουμε, νά μην
άπελπιζόμαστε.

Νά πατάμε σε Βράχο...

Νά έχουμε την ελπίδα μας όλη στην αγαθή πρόνοια τού Θεού, τού Ζώντος Θεού,
τού Έλεούντος Θεού πού άσταμάτητα ελεεί τον κόσμο.

Υπάρχει μιά πίστη κληρονομικά

πού περνάει άπ' τό δάσκαλο στο μαθητή,

άπ' τον πατέρα στο γυιό, άπ' τη μάννα στο παιδί,

άπ' τη γιαγιά στά έγγονια:

Η βεβαία πίστη στη βεβαία άγάπη τού Θεού.

Στην άγάπη τού Θεού πού δέν τελειώνει. Υπάρχει μια πίστη κληρονομική.

Η βέβαια πίστη ότι ό Θεός του Αβραάμ, τού Ισαάκ, τού Ιακώβ

είναι και δικός μας Θεός.

Είναι καί δικός μας Πατέρας.

Καί χθες καί σήμερα καί αύριο.

Υπάρχει μια πίστη κληρονομική.

Η βεβαία πίστη ότι ό Θεός δεν είναι σάν κι εμάς.

Είναι άπειρως Πράος καί Έλεήμων καί Ταπεινός.

Όλα τα λάθη μας κι όλες οι αμαρτίες μας είναι σά σταγόνα μπροστά στο Πέλαγος τής άγάπης του Θεού.

Ακόμα κι όταν αμαρτάνουμε, λέει ή Εκκλησία, ας έπικαλούμαστε τό όνομα του Χριστοῦ...

Είναι σά νά Τού πετάμε ένα σχοινί, για νά μάς σώσει.

Αυτή την πίστη πρέπει νά κληροδοτήσουμε στά παιδιά μας. Αυτά είναι τά πλούτη μας, οί μετοχές μας, οί σημαντικές καταθέσεις μας, ή άνυπολόγιστης άξιας περιουσία μας:

Ή βεβαία πίστη ότι ή άγάπη του Θεού είναι χωρίς τέλος.

Πέλαγος χωρίς όρια καί χωρίς πυθμένα!

Άς βιαστούμε.

Άς βιαστούμε νά τά προικοδοτήσουμε.

Ή λογική λέει: πέρασε ό καιρός...

Ή λογική λέει:

πρόλαβε ό κόσμος καί τά λέρωσε, τά τραυμάτισε, τάφαγε... Είναι άργα...

Είναι πιο άργα άπ' ό,τι νομίζουμε... Ή πίστη λέει:

για τό Θεό δεν είναι τίποτα αδύνατο...

Ή πίστη λέει:

για τό Θεό δεν είναι ποτέ αργά...

Τού Θεού οί χρυσές ευκαιρίες δέν τελειώνουν ποτέ: όποιος θέλει, όποτε θέλει, μπορεί να γίνει άγιος.

«Γίνετε άγιοι,

λέει καί κλαίει ό Γέροντας Πορφύριος.

“Αν γίνετε άγιοι, θά σώσετε τά παιδιά σας»

ΑΝΤΙΔΩΡΟ – Προσφορά στη μοναξιά του σύγχρονου ανθρώπου. agiameteora.net